საქართველო უპირველეს ყოვლისა!

ლეგიონერი

ქართველ შევარდენთა ლეგიონის გაზეთი N-4 1990 წ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

" "

ეჯანყებისკენ გვხოვეს,
შეეჭყლეტებისკენ გვბანძეს,
შეგახვიეს ბისკენ გვგვეფეს,
გაფიერებისკენ გვსეფენ!
ფეკრეგის არ ვცვლიდ ადგილს
ბას კოხტას ფავი ჰეკია.
ყოდიდის ყოველი მხრივ,
ფარბი შეგალეფ ზუზეი,
ფინასფარ ვიცეფ, ერეი,
რომ გადარჩეგა ხეფეი.
ერეზე რომ იყო ალი,
ეხლა ასია ერეზე,
ფაძალეფია ფვინო
ფხოვნა ინეფლის, ფლერეის!
გაფლილი არის დროფა,
ფესანელი ფიფო ჯანი,
ლილის ანფლის ნისლი,
გარინდეგულა ჯარი.
ალეკ რაზეგად ვდგავარ,
ალალას ფეეხოსა ხლალი,
ერეფანეფს ისე ვავარ
ალესაღირალად ვდგავარ,
გაგრამ ვალ ფგრის ბრალი!
ფვინდა გიორგის ელვა
ციდან სხივეგად გარდნის,
და ალალის ფფოგელი ლეკა,
ფილხვეღრზე გაპფენს ბანდილს!

= იჩქიფ ბორჯანელი =

გიხარდენ!

კიდევ ერთი სადროშო შეემატა ამ დღეებში, ქართველ შევარდენთა ლეგიონს!

9-იანვარს ქალაქ რუსთავში შედგა, რუსთავის ქართველ შევარდენთა ლეგიონის სადროშოს ოფიციალური დაარსების საზეიმო ცერემონიალი, (სადროშოს სარდალი – გელა ნონაძე) ამ დღეს კიდევ ერთი მებრძოლი რაზმი შეემატა ქართულ ეროვნულ არმიას!

წმინდა გიორგი იყოს მათი შემწე, მათი მფარველი – ამინ!

ქართველ შევარდენთა ლეგიონის –
– სამხედრო საბჭო

რეზოლუცია – ჩვენი სტუდენტები!

საქართველოს სოციალურ-პოლიტიკური ორიენტაციის სტუდენტთა ასოციაციის საბჭოს პროფესიონალიზაციის ლონისძიებათა პროექტი

სამაჩაბლოში, კერძოდ ცხინვალის რაიონში, მომხდარ ანმაშფოთებელ მოვლენათა გამო საგნად მიღებული იქნეს, შემდეგი პროფილაქტიკური ზომები:

I. სასწრაფოდ შეიქმნას სამართლებრივი დაცვის ორგანოების საკოორდინაციო-საკონსულტაციო კომისია, რომელიც უხელმძღვანელებს ფესერიგის ადგილას და გაატარებს აუცილებელ, სათანადო და დროულ ღონისძიებებს.

II. გააფრთხილების ცხინვალისა და სხვა რაიონების მოსახლეობას (ზნაური, ჯავა) რათა სამი დღის განმავლობაში, ნებაყოფლობით ჩააბარონ ცხელი და ცივი იარაღი, ტყვია-წამალი და ასაფეთქებელი მასალები.

III. დანაშნული ვადის გასვლის შემდეგ, დაიწყოს გეგმაზომიერი ჩხრეკა, ხოლო ის პირნი ვისაც აღმოაჩნდება იარაღი, დაპატიმრებულნი იქნენ და მიეცენ სისხლის სამართლის პასუხისგებაში, საქართველოს სსრ სისხლის სამართლის კოდექსის 238-მუხლით.

IV. დაუყონებლივ დააპატიმრონ ყველა ის პირი, ვინც უკვე ჩადიენა დანაშაული, უწევს წინააღმდეგობას მილიციას, სრავდის ხულიგნობას, განსაკუთრებით ცინიზმსა დადავხელობას საქართველოს სსრ სისხლის სამართლის კოდექსის 104, 105, 110, 207, 209, 209/1, 228 მუხლის მე-2 ნაწ. მუხლების საფუძველზე.

V. დანაშაულთან ბრძოლის გაძლიერების მიზნით ქ. ცხინვალში გაიგზავნოს გამომძიებელთა დიდი ბრიგადა, სათანადო ხელმძღვანელობით.

VI. ეროვნებათა შორის მტრობის გაღვივებისათვის პასუხის გებაში მიეცეს ადგილობრივი პრესის მუშაკები და ადამონ ნიხასის წევრები, რომლებიც ხელს უწყობენ ოსი და ქართველი ხალხის შორის სისხლის ღვრას და ცივილიზაციას. მრავალსაუკუნოვანი, მშვიდი თანაცხოვრების წესების და ტრადიციების ოსა – გნო პროვოცირებას და მოშლას.

VII. პასუხისგებაში მიეცნენ ან განთავისუფლდნენ სამსახურიდან, ის თანამდებობის პირები, რომლებიც წინასწარი განზრახვით არ ასრულებენ ჯეროვნად, მათზე დაკისრებულ მოვალეობას, (ექიმები, მილიციის მუშაკები და სხვა და სხვა ადმინისტრაციულ ორგანოების მუშაკები) რითაც ხელს უწყობენ ნაციონალური შეღლის გაღვივებას.

VIII. რადგან ჩრდილეთიდან იარაღის შემოტანის ფაქტები პრესის მიერ დადასტურებულია, დროებით, წესრიგის აღდგენამდე გადაიკეტოს, ჩრდილეთში მიმავალი საავტომობილო გზა, ამასთანავე დაუყონებლივ განადგურდეს ქ"ცხინვალში, ტორეფილების სასაღში მოწყობილი, ფაქტიურად კანონ საწინააღმდეგო აკანყების წარმართველი შტაბი. ყველა დაწესებულებაში დაწესდეს თანამშრომელთა სალღელამისო მორიგეობა. ყოველი უკანონო გამოხდომა იქნეს ფიქსირებული და სათანადოდ რეაგირებული, კანონის მოთხოვნათა საფუძველზე.

IX. ნება დაერთოს ყველას, ვისაც არ სურს ჩვენს რესპუბლიკაში რაიმე მოსაზრებით ცხოვრება, დასტოვონ რესპუბლიკა, მათი საკუთრების ღირებულების სახელმწიფო ფასების ანაზღაურებით (ქონების ამორტიზაციის გათვალისწინებით)

X. მოწვეულ იქნეს საქართველოს სსრ უზენაესი საბჭოს რიგგარეშე სესია, ანტი ისტორიული და ბოროტი განზრახვით, ხელოვნურად შექმნილი სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქის, როგორც სტალინიზმის გადმონაშთის გასოუქმებლად, აღნიშნული მიმართული იყო ისედაც პატარა საქართველოს დასაქუცმაცებლად.

იურიდიულ მეცნიერებათა კანდიდატი
სოციოლოგი და ადვოკატი –
ჯამბა. კურ ბაქრაძე

ჩვენი კომენტარი –

არ შეიძლება პატივისცემის გრძნობით არ განიმსჭვალო სტატიის ავტორის მიმართ, რამე თუ მამულიშვილური პასუხისმგებლობა იგრძნობა მის ყოველ სიტყვაში, ეს სტატია პასუხისანი კაცის გულისტკივილთაა დაწერილი და ზუსტად ამან განაპირობა ჩვენს გაზეთში მისი დაბეჭდვა, ჩვენდა სამწუხაროდ, აზოოვნების ასეთი სტერეოტიპი დამახასიათებელია უფროსი ასაკის თაობებისათვის, ეს პირდაპირი პროდუქტია იმ პროპაგანდისა რომელსაც თავს გვახვევდნენ შვიდი ათეული წლის მანძილზე.

აქლემს ჰკიდხეს კუზი რათა გაქვსო და აქლემა უპასუხა – სხვა რა მაქვს სწორეო? ბატონ ჯამბაკური კარგ წინადადებებს აყენებს ბირშივე რომ არ სცდებოდეს.

ბოროტებას სათავეში უნდა ალკვეთა, სათავე კი მოსკოვის კრემლია და ამის ერთადერთი რეცეპტიც სრული თავისუფლების მიღწევაა და არა რომელიმე ცინგლიანი ოსი ექსტრემისტის დაპატიმრება.

მხოლოდ მაკის უფლებას შეუძლია ჩვენი ერავალტანჯული ერის სრული განკურნვა, სხვა ყოველივე დროებითი ღონისძიებები იქნება!

ქართველ შევარდენთა ლეგიონის –
სამხედრო საბჭო

ფიცი მზამს, ბოლო მაკვირვებს!

კიდევ ერთხელ პირდაღებული დაგვტოვა გაკვირვებისგან, ბოლო ხანს აზერბაიჯანში დატრიალებულმა ამბებმა.

მოსკოვის სურპრიზებს შეჩვეულნი, სიმარდე უნდა ითქვას, მართლაც არავინ ველოდით საქმის ასეთ ვითარებას.

რა ჭირ-ვარამის მომსწრე არ გამხდარა რუსეთის იმპერიის მარწუხების სიმძიმისა და სიმწარეში მყოფი ერები, მაგრამ ისეთ გაძვერულ და მზაკვრულ ხერხებს, როგორსაც ღღეს მიმართავს რუსი იმპერიალისტი კაკობრიობის ისტორიას ჯერ არ ახსოვს.

მართლაც და სასწაულებრივი "ჰუმანურობა" გამოავლინეს 9-მარტს, 9-აპრილს "გმირებმა" ყველა დროის ოკუპანტთა შორის, ყველაზე პირსისხლიანმა სუკ-ის მესაზღვრეთა ჯარების ნაწილებმა – ნახშევანში.

მოხდა უპრეცედენტო შემთხვევა, ვილაცამ ჯადოსნური სიტყვა "სეზამ" გაიხსენო წარმოთქვა და ლეგენდარული "საბჭოთა კორდონი" მართლაც გაიღო (?) და გაიხსნა ისე, რომ არც ერთი ჯარისკაცის ლულას ცეცხლი არ გაკარებია, არც ერთი წვეთი აზერბაიჯანული სისხლი არ დაღვრილა!

საბჭოთა აზერბაიჯანიდან ირანის აზერბაიჯანში განგრეული იქნა სარკმელი, რომელშიც თავისუფლად გავიდა რამოდენიმე ათასი კაცი.

მართალია ისინი შემდგომ ირანელებმა გამოყარეს უკან (უფრო სწორედ ძმურად გამოგიღეს) მაგრამ მეორი არც ერთს ჩვენთაგანს უსაფუძვლოდ არ დაბადებია კითხვათა მთელი კორიანტელი: უკან გამობრუნებულს რამდენი ათასი ერთეული იარაღი იქნა შემოტანილი ამ რამდენიმე ათასი "ემიგრანტის იმიგრაციის დროს"?

ეს რომ საქართველოში ან რომელიმე ქრისტიანული სარწმუნოების მიმდევარი ერის საზღვრებზე მომხდარიყო, მაშინაც თუ იქნებოდნენ ასე კაცად მოკვარეები რუსის საღდაფონები? – არა! არა და არა! და სწორედ ეს არის ყველაზე საკვირველი.

9-აპრილს ძალით გვერეკეკობდნენ, მთავრობის სასახლის სვეტებქვეშ, რათა შიგ ჩასაფრებული მკვლელების ხროვას ავტომატების ცეცხლით გავეჟეჟეთ, ღმერთმა დაგვიფარა! მაინც არ მოგვეშვნენ, უმეტეს მოხუცი ქალები და შიმშილით გათანგული გოგონები დაგვიჩეხეს ლაფატკებით, დიახ ლაფატკებით! რამე თუ ბარი და ნიჩაბი მეტად კეთილშობილური სახელწოდება იქნებოდა მათთვის.

ბარსა და ნიჩაბს სიკეთე უშენებია, მიწა დაუბარავს, მოსავალი მოუყვანია, ციხე-სიმაგრენი და ეკლესია-მონასტრები უშენებია, ლოვლათი უქმნია-მაგ კი? არა იმ ეშმაკეულს როგორ შეიძლება ასეთი კეთილშობილური სახელი უწოდო?

და აი ამ ჯალეთის მსახურებმა ნატვეს ეშმაკი და კრავებად მოგვეღინნენ(?) ის კი არა ერთერთი სადესანტო პოლკიც კი განაიარაღა სანადირო თოფებით შეიარაღებულმა ბრბომ! გეკითხებით მაშ სასწაული არაა ეს?

მართალია მერე "სტინგერებით" მათივე ვერტმფრენები ჩამოყარეს მაგრამ თუ სტალინს არ ჩაუბარებია რუსეთი თვლით, ვითომ ღეს თვლით ააქვთ გადაბარებული ჯარი და ტექნიკა ვფიქრობ არა!

სამაგიეროდ აქამდე მოჩუხჩუხე სომხურთათური სისხლი ღღეს ნიაღვრებად მოჰქუხს და თუ სიფრთხილე არ გამოვიჩინეთ, მაღე ქართულ მიწაზეც მოაწვეს ტალღა!

იმპერიათა დამახასიათებელი ნიშანი ომია მას მთლიდ ომის მეშვეობით შეუძლია თავისი თავის რჩენა, ამიტომ იყო რომ თუ საბჭოთა ისტორიას გადავავლეთ თვალს სულ ომების ისტორიაა და მეტი არაფერი, არა აქვს მნიშვნელობა შინა იქნება ეს ომი თუ გარე, ომი არის ყურადღების გადატანის ყველაზე ეფექტური საშვალება, ომის დროს არც პური ახსოვს ხალხს და არც კარაქის ტალონები, სიკვდილის საშიშრობა თრუნავს ყოველივეს და ძლიერნი ამა ქვეყნისანიც მშვიდად არიან მათ ამ მხრივ არავინ აწუხებს!

პირველ მსოფლიო ომის დროს, სარგებელზე გამოსულნი, ბოლშევიკები ღღემდე ომობენ, ხან სხვას ახვევენ თავს ომს და ხან საკუთარი ხალხის წინააღმდეგ იბრძვიან!

ავღანეთი მორჩა, "შემცირდა" ნახევარი მიღიონი საბჭოთა ჯარი და მათთან ერთად შემცირებაში მოყვა 1400 გენერალი(!) ისინი მართლაც მოექცნენ შემცირებაში, რადგან ხელს უშლიდნენ ზოგზოგს (ცნობისათვის ამერიკის შეიარაღებულ ძალებში სულ 1200 გენერალია, ხოლო იაპონიის გენშტაბში მსახურობს, თავის დამოგებულიანად 320-კაცი – შეიარეთ ნახევარ მილიონ ჯარისკაცზე 1400 და მიხედვით ვის ქვეყანამიც ვცხოვრობთ) ამ 1400-გენერალს ზოგი წინ და ზოგიც უკან, მიყვა სამოქალაქო გენერალთა მთელი არმია, მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს რომ მათ ძალაუფლებაც მთლად წართვეს, არა, ლიგაროვის მეთაურობით ისინი ირაზმებიან და იმ დროზე ფიქრობენ როდესაც ტოტალიტარული იმპერიის სტალინისეული ფორმა აღდგება.

მათ ხელშია მიღიარდობით მანეთი, ხელისუფლების ბევრ პოსტებზე უამრავი გაბერნული მოკავშირეები ყავთ, რომლებსაც ღღეს არა ხვალ ელით იგივე ბედი, რაც მათ ნათლიებს არგუნა გარბაჩოვმა, ამიტომ ისინი ყველა ღონეს ხმარობენ მის დასამარცხებლად.

თავის მხრივ ყველაფერი შეიძლება დაწამო გარბაჩოვს გარდა ერთისა, ის ნამდვილად კარგი მოთამაშეა და მშვენივრად იცნობს მოწინააღმდეგის ზრახვებს, ამიტომაა რომ ჯერაც სათავეში ზის და მიუხედავად სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლისა ყოველთვის გამარჯვებულიც გამოდის! მაგრამ არც მოწინააღმდეგე ჰყავს ადვილი, სწორედ ამის დასტურია: ქვემო ქართლი, აფხაზეთი, ფერგანა, ყარაბახი, სუმგაითი, სამაჩაბლო და ვინ მოსთვლის კიდევ რამდენი რამ!

ისინი ყველა ღონეს იხმარენ რომ საწადელს მიაღწიონ და თუ აქამდე მოსახლეობაში არ გადმოუყრია იარაღის დიდი პარტიები, მხოლოდ და მხოლოდ იმიტომ რომ ჯერ მათი ხრიკების არსენალი მთლად არ ამოწურულა, მაგრამ დადგება დრო, როდესაც ისინი იძულებულნი იქნებიან ესეც გააკეთონ, რაც სამოქალაქო ომი დაწყებას ნიშნავს, ამ დროს კი ისინი დროს იხელთებენ, გორბაჩოვს უსასრულოდ გამოცახადებენ და თვით მოექცევიან სათავეში, ვაი მაშინ ჩვენი ბრალი, თუ მანამდე ვერ შევძელით განთავისუფლება!!!

ოციანი და ოცდაათიანი წლები სანატრელი გვექნება, რადგან იმ წლებში სათავეში მაინც ქართული გენი იდგა და ხანდახან მაინც იჩენდა "გულმოწყალებას!" ღღეს კი იქ სკვითური ველური სისხლი მოექცევა და შესაბამისიც იქნება მისი მოქმედება.

ყოველთვის თაკვირვებდა რუსთა უმადურობა ველურ ტომთა ნაკრებიდან მტკიცე სახელმწიფო შეუქმნა პეტრე პირველმა – აგინებენ!

ამ სახელმწიფოსათვის შესაბამისი რელიგიური საფუძველი დაუფუძვნა პატრიარქმა ნიკონმა – აგინებენ!

სრულიად დარწმუნული, განადგურებული იმპერია გადაურჩინა რუსეთს სტალინმა – აგინებენ! აგინებენ ყველას და ყველაფერს რასაც ან ვისაც რაიმე სასიკეთო გაუკეთებია რუსეთის სახელმწიფოსათვის, რუსი ერისათვის.

თუმცა საკუთარი დიდის პატივისცემა რომ ცა არ გააჩნია ერს, მას არც სხვისი პატივისცემისა მოეკითხება რა, მაგრამ დიდია ღმერთი და ვინ უწყის ვის რას უმზადებს განგება, თუმცა ეს მისი საქმეა, ჩვენ კი ისევ ჩვენს საქმეზე დავუბრუდეთ.

თუ თვალს გადავავლეთ იმპერიაში ამ ბოლო ხანს მიმდინარე პოლიტიკურ სიტუაციას, დაახლოებით ასეთსურათი წარმოგვიდგება თვალწინ – გარბაჩოვის მოსვლასთან ერთად მოხდა თათბათა ცვლა, ხელისუფლების უმაღლეს ფენებში შეაღწია პოლიტიკური ძალის ისეთმა ნაკადმა, რომელსაც აღარ სამოვნდა დაჩამიჩებული მოლაყენების ხელით ტარება და "გარშოკებზე" გადაყენება მათი მიზანი ხელისუფლების სათავეში მოქცევა იყო, ძალა-უფლების ხელში ჩაგდება, როგორ მივიდა გორბაჩოვი იმ სიმაღლემდე და როგორი გზით, ეს ამ ჯერად არ მაინტერესებს, აქ მთავარი სხვაა.

მეტად სწრაფად აღმავალი იყო ის მატარებელი რომელზეც გარბაჩოვი იჯდა და თავბრუდამხვევი სისწრაფით აგრიალდა ისეთ სიმაღლეებზე, რომლიდანაც ძირს გადმოხედვა ნამდვილად იწვევს გაოგნებას, ისიც გაოგნდა ერთ ხანს.

ყველაფერს ეჩვევა ადამიანი და ვითომ მეტის ძალაუფლებას, ისიც მიეჩვია, მიიხედ მოიხედა და პირდაღებული დარჩა, სახელმწიფო საღარო ბირგამოლრნილი იყო, წინა მორბედებს ისე გამოეღრნაო, რომ ოქრო კი არა, მისი მტვერიც კი არსად იყო, ეს თავისთავად იმის მომასწავებელია რომ ხელფეხი ჰქონდა შებორკილი, სესხს არავინ მისცემდა რამე თუ იმ მატყუარა მწყემსივით სახელ გატეხილი იყო, რომლისაც სიმარდეც არავის სჯერა.

გამოსავალი ერთი აღმოჩნდა, წასულიყო "ბღეზე", ვით უმეტეს, რომ ხერხი ერთხელ უკვე ნაცადი იყო მის წინამორბედთა მიერ. მიხვდით აღბათ –"ნეპ"-ზე მაქვს ლაპარაკი, მაშინ ამ ფანდმა გაჭრა და მისცა საშვალება სული მოეთქვათ, წელი გაემაგრებინათ, იმედი ჰქონდა მასაც გაუმარდებდა და ეს იმედი ჯერაც არ განელებია.

მაგრამ ზუსტად ეს დაიხვიე ხელზე მისმა მოწინააღმდეგეებმა, მან ეს მის შეცდომად ჩათვალეს და ძალაუფლებისათვის გამართულსამკვდრო-საციცოცხლო ბრძოლა გუმარდეს, ბრძოლა გრძელდება და რიგ დამთავრდება მხოლოდ ღმერთმა უწყის!

გარბაჩოვი ჩემის აზრით მართლაც და ნიჭიერი მოთამაშეა, მას ალბ არ ღალატობს და ყოველთვის ერთი ნაბიჯით, ერთი სვლით ასწრებს მოწინააღმდეგს, ყოველი ასეთი სვლის შემდეგ მთელი ბღუჯა პაგონიანი და უპაგონო გენერლებისა, პოლიტიკურ სანაგვეზე იყრება. ამას ღღეს "პერესტროიკას" ეძახიან და კახელისა არ იყოს შინაურულად პირადი მტრებისადმი ანგარიშის გასწორება ჰქვია.

ზემოთ მოგახსენეთ არც მოწინააღმდეგე ჰყავს მთლად ჯაბანი, მან ჭკუაც უჭრია და ფუღიც აალვა, ამიტომ მათი შეტევებიც საგრძნობ ზიანს აყენებენ მიხეილ გარბაჩოვს.

შეტევა ორი მხრიდან ხორციელდება, პირველია ქვეყნის საშინაო პოლიტიკური ასპარეზი, მეორე გარბაჩოვისა და მისი მეულის პერსონა.

ოსტატურად ათქვეული ბორსა და მართალს ისე აერქვევენ რიგით რუს მოქალაქეს, რომ ღღეს ძნელია სადმე იპოვო "ვანია" რომელიც გორბაჩოვის გინებაში არ იყოს, მიზეზი ნათელია.

მეორე უფრო რთული გეგმის მქონე ტაქტიკური, თავდასხმითი სვლაა, სწორედ ამ სვლის შედეგია ის სისხლის მორეული, რომელიც ასე უხვად იქცევა კავკასიის ბეღერ მიწაზე.

ვითომ და შემცირებული ნახევარ მილიონიანი არმია, შინაგან ჯარებში იქნა გადაყვანილი, არც ესა შვეის, ჯარის ნაწილების გარეშე მაინც ვერაფერს გადიან, ამის დასტურია სწორედ ამ ბოლო დრო დაფრიალებული ტრაგედიები, სოხეთ-აზერბაიჯანში.

თუ აზერბაიჯანში სტინგერის სისტემის რაკეტებია, მოქალაქეთა განკარგულებაში, სომხეთში საბჭოთა ტანკები და ჯავშან-ტრანსპორტორებით დაგრიალობენ, გახსოვთ აღბათ, ასეთივე მდგომარეობა იყო სამაჩაბლოშიც, ორივეის ვვირიანი დამქაშები "საბჭოთა არმიის" მიერ ნაოხოვარი ტანკებით დასდევდნენ ქალებსა და ბავშვებს, იგივე ტანკებზე ამხედრებულნი მიდიოდნენ ჩვენი ბავშვების საფლეტად, რადგან იცოდნენ, რომ მოსკოვის მიერ გამოგზავნილი გენერალი ცაგოლეი თავისი ამქრით არ დაარაღებდა მათ არავის, ის კი არა მილიციის მიერ დაპატიმრებული კაცის მკვლელებიც კი გაანთავისუფლეს ავტომატებით შეიარაღებულმა "წესრიგისა და ინტერნაციონალური მოვალეობის სტაჟანმა შესრულებლებმა".

სისხლი იღვრება, სისხლის ზღვებია დაყენებული, ისოცება ხალხი, რომელიც ამ [illegible] ბრბაღქვეშ ცხვრის ფარასავით ძალით იქნა შეერეკილი, ბრბოში ნასროლი ტყვია ვერ არჩევს, ვის მოსვდება, ვის შეიწირავს, ბავშვს, ქალს თუ მოხუცებულს. მით უმეტეს სასაცილოა, საბრალო რომ არ იყოს, საკავშირო საინფორმაციო წყაროების აბსურდული განცხადება, ითქოს და მხოლოდ სამხედრო მოსამსახურეთა ოჯახის წევრები ყოფილყვნენ დაზარალებულნი, თუმცა ჩვენ ამისი გამოცდილება ჯერ კიდევ 9-აპრილის ღღეებში მივიღეთ და მშვენივრად ვიცით მათი სიმართლის ფასი.

ჩემი ნათქვამი ისე არ გაიგოთ, ითქოს და მე გორბაჩოვის პერსონა ანგელოზად მეჩვენებოდეს, არა, გორბაჩოვი ისეთივე იმპერიალისტია, როგორიც იყო დიდი "მამელუქი" სტალინი, სხვათა მხოლოდ ერთშია, სტალინი თავისი ეპოქისა და პარტიის "სანიმუშო" წარმომადგენელია და თავის სისხლიან საქმეს ძალის პოზიციიდან წყვეტდა, გორბაჩოვი კი ცდილობს მშვიდობის თეორ მტრედის მოსასხამით მოგვატყუოს, თვალი აგვიბას და ამ რიგად ერთის მხრივ თავისუფლებისაკენ მისწრაფება გაგვინელოს, მეორე მხრივ კი ისტორიის უმაღლეს მწვერვალებს წმინდა გიორგივით თეორ ცხენზე ამხედრებული მიეცეს, ვით დამშვენებული ბოროტებისა, სწორედ ამას ემსახურება ის უამრავი სპექტაკლი, რომელიც ამ ბოლო წლებში იმართება მსოფლიო პოლიტიკურ არენაზე, თქმა არ უნდა მთავარი როლის შემსრულებელი მიხეილ გორბაჩოვია, რომლის გვერდში კარგად არის მოკალთებული ახალი ყვარყვარე თუთაბერი (რას იზამ, საქართველო ჩვეულია თავის მამელუქებს, რომლებიც დრო და დრო იბადებიან ერისთვის, რომ საკუთარი სანშობლის საზიანოდ სხვას მოუგერიონ "ბუზები")

სწორედ მისი დამსახურებაა როკის გვირაბი, დადგა თუ არა ცკ-ის წინამძღოლად, მაშინვე დიდი ოსეთის დოქტორნა ფამიაყენა, არ იცოდა რა მოყვებოდა ამ გვირაბის მშენებლობას? – იცოდა! იცოდა და სწორედ იმიტომ გააკეთა ასე, ახსოვდა თავისი კუმირის "რკინის ნარკომის" ანუ სერგო ორჯონიკიძის საქციელი და მანაც გაკვალულ ბილიკზე ამყოფინა სიარული, ორჯონიკიძემაც ხომ მშობლიური მიწის დარიგებაგანთავებით მოიპოვა ის უზარმაზარი ნდობა, რომლის მეშვეობითაც მოექცა კრემლის სიმაღლეებზე, ხოდა ინანაც გადაწყვიტა ისედაც გაყიდული სამშობლის მიწის სულ მთლად განთავება, გაუხსნა ყველა ურჯულოს კარი და ისე დაპინავა, რომ ღღეს გუშინდელი სტუმრები საკუთარი სამშობლოს მიწას გვართმევენ, ბოგო-ბიგეებს სკოლის დერეფნებში გვიხოვენ და ჩვენებს კი აკვნებში!

სამაგიეროდ იმპერიაში ერთერთი უმეტესი კაცის სახელი ხომ მოიპოვა, ღირს კი ერის მოღალატის "ტიტული" ამად? – აღბათ ღირს თუ ეშმაკს მიყიდე სული! სისხლი კი ბლომად იღვრება, საკვირველია განა არ იცის რომ ცოდვანი მანათა, ზვალა კისერზე ნახულობენ თავზესაფარს, ასეთი ღვთის ნება და ვერავინ გაექცევა მას, აღბათ ესეც იცის მაგრამ "ჩემს შემდეგ ქვაქვაზე ნუმც დარჩენილთ" ფიქრობს ის და დიდი რუსეთის სახელით ხან ბუშს ართმევს ხელს, ხანაც ქალბატონ ტეტჩერს –სისხლი კი კვლაც იღვრება და ვინ იცის როდემდე იქნება ასე?!

მის ნაღვაწს კი მარჯვედ იყენებს ღღეს რუსთა იმპერიალისტური ძალების კრეფული!

გახსოვთ აღბათ 9-აპრილის "შემდგომ" თბილისში ჩამოსული "თეფრ მეღია" რა "დამწუხრებული" სახით გვარწმუნებდა, მოსკოვმა არაფერი იცოდა! ხომ გამოირკვა ღიგაჩოვის ალსარების შემდეგ თუ რა ფასი აქვს მშობელი ერის ინტერესების გამცილებელის სიტყვებს.

საკავშირო პრესა და ტელე-რადიო საშვალებები, ამუქებდნენ რა სომხეთ აზერბაიჯანის ამბებს, ასე მოგვმართავდნენ "ამიერკავკასიაში..." და შემდეგ ტყუილების მთელი კორიანტელი, არა აზერბაიჯანში, არა სომხეთში, არამედ ამიერკავკასიაში, ეს ძველი ფანდია, გამიზნული იქით, რომ საზოგადოების აზრი მიაჩვიონ, მთლიანად ამ რეგიონში საგანგებო მდგომარეობის არსებობას.

შემთხვევითი არ გეგონოთ ეს ფაქტი, უბრალოდ მათ ჯერ კიდევ არ დაუნებებიათ თავი საქართველოს ფეხქვეშ გათელვის მცდელობისათვის, მათ აქვთ იმედი რომ ბოლოს და ბოლოს შეძლებენ ქართველი ერის მოთმინებიდან გამოყვანას და მათთვის სასურველ მიზანს (ეროვნული თავისუფლებისათვის მბაფრ ბრძოლას, ამ ბრძოლის სათავეებთან მდგომი მასის მოთმინვას შეძლებენ, თუ ამიერკავკასიას დახუურულ ზონად გამოაცხადებენ, მათ თავიანთი შინაური საქმის შენიღბვა უჭირთ, ისიც დასაწყისში, თორემ შემდეგ, მიზეზების მოგონების ბრწყინვალე ოსტატებს აღარ გაუჭირდებათ რა) მიაღწევენ!

ერთ-ერთი შესაძლო გზა ამ ბოროტი მიზნის მიაღწევად ისევ ეთნო კრიზისში გახვევაა, ოღონავი სახეცვლილებით, კერძოდ ჩვენი მონაცემებით ასეთ სვლას მიმართავენ – აზერბაიჯანის ტერიტორიიდან რამოდენიმე ათასი კაცი, იარაღით ხელში, შემოიჭრება საქართველოს ტერიტორიაზე და მარნეულის რაიონის გავლით ახალქალაქის მიმართულებით გასწევს, ვითომდა თურქეთში გასასვლელად.

ახალ-ქალაქის რაიონის ტერიტორიაზე მათ წინ სომეხთა შეიარაღებული რაზმები გადაუკეტავენ გზას, მოხდება შეჯახება რაც საშვალებას მისცემს მოსკოვს, როგორც სისხლისმღვრელი კონფლიქტის გამშვეღებელნი, ჯარი ჩამოგვაყენოს და საგანგებო მდგომარეობა გამოგვიცხადოს, თან მსოფლიოს

საზოგადოების თვალში კაცთმოყვარის სახით გამოჩნდეს – საზიზღარია ასეთ თვალთმაქცობა.

ადასტურებ მოვლენი, მოკლულ-დაჩეხილი აზერბაიჯანელი, საღდაფინთა განუკითხავი ხარეში, ლერონი, აყვანილი სახელმწიფო პოლიტიკის ლონეზე, გასრესილი ბავშვები, დახვრეტილი ქალები, აჩეხილი ახალგაზრდობა და ... მშვიდობის "დამაყარებელი" რაინდების სისხლიანი ხელები, მათი კმაყოფილი სახეები სანანადრო ბულვარზე სეირნობისას, სახსოვრად გადაღებული ფოტოსურათები.

ბევრს ეცადნენ მოსკოველი პოლიტიკანები რომ "ინტერნაციონალური" სახე მიეცათ აზერბაიჯანელთა ხოცვა-ჟლეტისათვის, მაგრამ ვერაფერს მიადწიეს, ჯალათის როლზე უარი თქვეს ითქმის ყველა ერის წარმომადგენლებმა გარდა რუსებისა, დახოცილი უმწეო ქალების, ბავშვებისა და ახალგაზრდობის სისხლიც მათ კისერზეა!

ორთა ბრძოლა კი გრძელდება, ამა წლის 7-თებერვალი გახდა ამ ბრძოლის საბოლოოზე გამოტანის ღელ, გაზეთ "პრავდის" ფურცლებზე დაბეჭდილი ლიგაჩოვის სტატია ამის მაუწყებელია, ლიგაჩოვმა უბრალოდ "რაუფა" გარბაჩოვი და ძმანი მისნი, ეს კი ამკარა ომის გამოცხადებას მოასწავებს!

ორი კერძელი ვის დაუჭერია, მაგ რომ და იკვირნენ, დრო მიღის ხალხის თვითშეგნება იღვიძებს, თვით სღავური სისხლის მქონე ხალხიც კი კარგავს მოთმინების უნარს (სღავი ღაბინურად მონის სინონიმია) ღღეს კრემლის კედლებთან იმათი მშობლებიც გამოდიან, რომელთა შვილებიც კრემლის ბრძანებით უდანაშაულო ხალხს ხოცავენ იმპერიის სხვა და სხვა მხარეებში, ისინი ითხოვენ რომ მოსკოვმა შეწყვიტოს მათი შვილების ხელებით წარმოებული ომი საკუთარი ხალხისა და სხვა დაპყრობილი ერების წინააღმდეგ, მეოცე საუკუნის დამლევს თვით მონურ მოდგმასაც მოსწყინდა მონობა და ღღეს თუ არა ხვალ აღსდგება, მაშინ – "ყოველი სამეფო, დაყოფილი თავისავე წინააღმდეგ, გაპარტახდება"... (მათე 12.25) რამეთუ "ცულიც უკვე დევს ხეთა ფესვთან, ყოველ ხეს, რომელიც კეთილ ნაყოფს არ მოისხამს, მოჭრიან და ცეცხლში ჩააგდებენ." (მათე 3.10)

9-აპრილის ტრაგედიის დროს დაღვრილ სისხლში, ბრალი ვისაც მოეძღოდა – თავიდანვე კარგად უწყოდა ქართველმა ერმა, მიუხედავად ამისა, ჩვენი დროის მამლუქი ედუარდ შევარდნაძე გვეფიცებოდა "მე და მიშკამ არაფერი ვიცოდით, ჩვენ რა შუაში ვართო" კი, ფიცი გვწამს, მაგრამ ბოლო გვაკვირვებს! საინტერესოა ეხლა რაღას გვეტყვის "თეთრი მელია"? ალბათ –"არიქაა ცილი დამწამა იმ უპატრონო ლიგაჩოვმა!-ო" პა?! ეს, "ბევრი რამ მქონდა შენთვის მოსაწერი, მაგრამ არა მსურს მელნით და კალმით მოგწერო,

რამე თუ ვიმეორვნებ შენს მაღე ხილვას და პირისპირ ვიღაპარაკეთ." (მოციქულ იოანეს მესამე წერილი. 13,14)

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის
სარეალი – ელგუჯა წიკლაური

კვლავ ბუნდი – ანუ ვინაა დანაშაულისგული, არმიაში ერთიანობისა დამოკიდებულებების გამოფვავებაში?

1989-წლის მაისში, სსრკ-ს თავდაცვის მინისტრმა, "გარდაქმნის სულისკვეთებით განაცხადა, რომ შეუღებული წვევამდელები სამხედრო სავალდებულო სამსახურს გაივლიან საცხოვრებელი ადგილის მახლობლად.

როგორ იქნა მიღებული ეს ცნობა სამხედრო ნაწილებში და რა გააკეთეს იმისთვის, რომ ოჯახებთან განშორების სიმძიმე შეემსუბუქებინათ ცოლშვილიანი ჯარისკაცებისათვის?

ვიხმარ რა სამხედრო ტერმინს – ხიშტებით დახვდნენ.

ეს მოსაზრება გამოტანილია ჩემი პირადი შეხვედრების დროს გამართული საუბრებიდან, მშობლებთან და იმ ჯარისკაცებთან, რომელიც სამხედრო სამსახურში გაწვეულნი იქნენ ოზურგეთის სამხედრო კომისარიატის მიერ.

ქ.ბათუმის გარნიზონში (სამხედრო ნაწილი 58179) სამხედრო ნაწილის ოფიცრობა მეტად მტრულად დახვდა ქართველ წვევამდელებს!

ნაწილებში ოფიცრებსა და ქართველ ჯარისკაცებს შორის გამეფებულია არასაწესებრო, (მტრული) ურთიერთ დამოკიდებულება, რაც გამოიხატება ოფიცერთა მხრიდან ფიზიკურ შეურაწყოფაში, მომეტებულად გადაკიდებაში, წინასწარი გადაწყვეტილებებით დაჯერებულად მიდგომაში, მექრთამეობაში და გამოძალვებში (ჯარისკაცებს ბაზავნიან სახლში საღებავების, შპალერის, სასმელისა და სხვა მათთვის საჭირო ნივთებისა თუ საკონლის საყიდად)

რიგითი ხომერიკი რომელიც გადაყვანილი იქნა ახალქალაქის გარნიზონიდან ბათუმის გარნიზონში, მიიღეს მეთაურებმა ისე, თითქოს ეს მათთვის ზემოდან ძალით მოეხვეოთ. მამამისის კითხვაზე "ეძნება თუ არა მის შვილს საშვალება, უქმე ღღეები ცოლშვილთან გაატაროს" ოფიცერმა უპასუხა – უმად დისციპლინა ამოვაყოფინებ თავსო და მაშინვე შეუდგა თავის გადაწყვეტილების სისრულეში მოყვანას.

ერთი თვის განმავლობაში სამსახურისას ამ ნაწილში, რიგითი ხომერიკი ოთი ღღე და ღამე პაუპტვახტში ამყოფეს.

პაუპტვახტში ყოფნის პირობების საშინელების გამო, ჯარისკაცები სამკერნალო დაწესებულებებში ხვდებიან.

ერთგვარი სიხარულით შეხვდნენ მეთაურები, იმ ინფორმაციას რომ ჯარისკაცთა გარკვეული ნაწილი, ნახშევანში უნდა გადაეყვანათ.

გაიგეს რა რომ ნახშევანში მხოლოდ ქართველ ჯარისკაცებს უპირებენენ გადაყვანას, მათ პროტესტის ნიშნად დატოვეს სამხედრო ნაწილი, პროტესტი არ იყო სიმხდალით გამოწვეული, არამედ იმით რომ ქართველ ჭაბუკებს არ სურდათ ამიერკავკასიაში ერთაშორისო შუღლის გაღვივებაში მიეღოთ მონაწილეობა.

საპროტესტო აქცია რამოდენიმე ღღეს გრძელდებოდა, მაგრამ მერე დაუჯერეს რა რესუბლიკის სამხედრო კომისარს ამხ. ღ. ღ. შარაშენიძეს დაბრუნდნენ ნაწილში.

ნაწილში მათ დესანტის მეომრები ელოდნენ რომლებიც საიდანღაც, გაუგებარია რატომ, მათ ნაწილში აღმოჩნდნენ.

დაბრუნებულებს მტრულად, ძალის პოზიციით შეეგებნენ და დაშინება დაუწყეს.

ეი რას ამბობს ჯარისკაც გეგიადის მამა, პროფესიით პედაგოგი: ჩემი ვაჟის დაბრუნებიდან ორი ღღის შემდეგ, მე მივედი რაღა მომენახულებინა.

შვილი ადაყაფის კარებთან მოვიდა და ჩვენ ესაუბრობდით. ამ დროს დესანტნიკები მოვარდნენ, არა ადამიანურად დაულრიალეს ჩემს ვაჟს "ხელები კედაზე" და უხეშად, ზურგში ხელის კვრით წაიყვანეს.

სცემეს მას მხოლოდ იმისთვის, რომ ფორმის შიგნით სამოქალაქო პერანგი უნახეს ჩაცმული.

აბმოსფერო იძაბებოდა და ქართველი ჯარისკაცები კვლავ წამოვიდნენ ნაწილიდან.

კიდევ ერთი მაგალითი – რიგითი გურამ ნოდარის ძე ძირქვაძე, ცოლიანი, ყავს ერთი შვილი, სამსახურს ახალქალაქში გადიოდა, (სამხედრო ნაწილი 11190) მისმა მშობლებმა ითხოვეს შუამდგომლობა სამხედრო ნაწილის მეთაურებთან, რათა მათი შვილი სახლთან ახლს გადმოეყვანათ, რომ მას თავისი ცოლშვილის ნახვის საშვალება ჰქონოდა დრო და დრო მიეთუმეტეს რომ ბავშვი ხშირად ავადმყოფობდა.

ამის მაგივრად რიგითი ძირქვაძე გადაყვანილი იქნა ნახშევანში. ასეთი "მამაშვილური" დამოკიდებულების შემდეგ, როგორც მეთაურთა ისე პოლიტმუშაკთა მხრიდან, მანაც მიატოვა სამხედრო ნაწილი და სპორტის სასახლესთან მყოფ პროტესტის გამომხატველებს შეუერთდა.

ეს კლასიკური ნიმუშია იმისა, რომ კონსერვატიულად მოაზროვნე ხალხის ხელში, ყოველგვარი, სულ პატარა სიკეთეც კი დიდ ბოროტებად შეიძლება გადაიქცეს.

როგორც მშობლები, ისე წვევამდელები, ნაწილში შექმნილ სიტუაციას აფასებენ აუტანელად და მით უმეტეს სამხედრო სამსახურის შემდგომ გაგრძელებას.

მოითხოვენ ნაწილში ეროვნული შენაერთის დაარსებას და ამ შენაერთის ქართველი ოფიცრებით დაკომპლექტებას.

ოზურგეთის სამხედრო კომისარი-
პოდპოლკოვნიკი რ.ნ. ღაკია

საქართველოს სსრ უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარეს – ბატონ გრეგორ გუგუნავიძეს, საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარეს – ბატონ ნოდარ ბურჯანაძეს, ქართველ საზოგადოებას!

ღეგან ღეგანის ძე შარაშენიძის პიროვნება დიდი ხანია მძიმე ტვირთად აწევს ქართველ ერს. საბჭოთა არმიის იერარქიულ კიბეზე აფრენილი ეს ყოფილი მედესანტე (მისი კარიერა უნგრეთ-ჩეხოსლოვაკიის სისხლიანი ბატალიონის წყალობაა ამბობენ!) ალარ დგიდევთ ალარც მხედრულ პატივს და ალარც ერისშვილობას.

სწორედ მის კომისრობაში აივსო ავადანეთი ქართველი ბიჭების ძვლებით, სადაც კი თეთრი დათი დაბოჯბოჯეს ქართველ ყმაწვილებსაც იქით მიერეკნენ.

ტყეული, ცინიზმი, მექრთამეობა აი მისი დამახასიათებელი ნიშან-თვისებანი.

ცნობილია ფაქტები როდესაც შარაშენიძის ხელქვეითები ქრთამის აღების დროს იქნენ დაკავებულნი, მაგრამ თავიანთმა პატრონმა მოსკოვან შუამდგომლობით გამოიხსნა (არა გვგონია უანგაროდ) ისინი და "რაინდულად" დაივნა თემიდას მახვილისაგან.

სრულიად ანტი ეროვნულია მისი დამოკიდებულება იმ ქართველი დედების, მშობლებისა და ახლობლების მიმართ, ვისი შვილებიც სამხედრო ბეგარის მოხდისას, თავიანთი ჩამომავლობის გამო აუტანელ რეპრესიებს განიცდიან, ჩვენ ალარას ვამბობთ წამებით დახოცილ იმ ათობით ქართველ ვაჟკაცებზე, რომელთა ცინკისკუბოებიც 9-აპრილის შემდეგ ასე გახსირდა.

დახოცილთა მშობლები, მისულნი შარაშენიძესთან სამართლის ძებნაში, იძულებულნი არიან აუტანელი ცინიზმი აიტანონ "თქვენი შვილები თავებს თვითონ იხოცავენო" – ეუბნება ის მათ! – როდემდე უნდა გაგრძელდეს ასეთი თავხედობა?

შემოდგომით ერს დაპირდა "ჩვენი ახალგაზრდობის დიდი ნაწილი საქართველოს ტერიტორიაზე იმსახურებსო" – თუმცა ესეც მისგან მოგონილი "ბრიუკი" იყო, ის მოელაპარაკა მოსკოვს ცოტახანით დავტოვოთ, მერე კი ვითომ მივლინებაში გადავიყვანოთო, ვინ დაგვიშლისო"და ასეც მოხდა!

ჯერ თვენახევარიც არ გასულა და ყოველ ღამე ჩვენი ბიჭებიდან დატვირთული ტრანსპორტ სიმძიმისაგან პაერსა ფხრეწს ბაილისის ცაზე, მიაყავთ ჩვენი ბიჭები და ღმერთმა უწყის რამდენი არ დუბრუნდება მშობლებს ეცხალი.

თან აბეკეიდებენ ეროვნული ხსნის მთავარ კომიტეტთან და სახალხო ფრონტთან არის შეთანხმებულიო, ესეც გაითქვა და იბატონეს ერთიერთი სახეა.

შარაშენიძესა და მის ძმებს სურთ, ერთ დროულად ორი კურდღელი დაიჭიროს. პირველი ის, რომ რაც შეიძლება მეტი ვაჟკაცი მოაკლდეს სამშობლოს, ამ გაბერვების ჟამს და მეორე კი ისაა, რომ ახალგაზრდობას დაუპირისპირონ ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობა ან პირიქით!

ამიტომ ქართველ შევარდენთა ღეგიონი, მისი სამხედრო საბჭო კატეგორიულად მოითხოვს ქვეყნისა და ერის წურბელა ღ.ღ. შარაშენიძე მოიხსნას თანამდებობიდან და მის ადგილზე დაინიშნოს ისეთი მაღალი ზნის მამული შვილი როგორიცაა ბატონი რ.ნ. ღაკია

ჩვენ მოგმართავთ თქვენ მამულიშვილნო: ძირს იმპერიის ღამაში, ძირს!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის –
სამხედრო საბჭო!

არ ეპატიოს!!!

არ ეპატიოს, ვისაც სატრფო უყვარს თავისი,
ხედავდეს, სატრფო მოძალადემ თმებით
ათრიოს...
ვინც ეპატიოს, შემარცხვენელს,
სიკვდილის შიშით, არ ეპატიოს!
არ ეპატიოს, ვისაც დედა უყვარს თავისი,
კვდებოდეს დედა, მან კი ღამე სხვებთან
ათიოს,
ვინც დაივიწყოს საკუთარი მოდგმა და ჯიში,
არ ეპატიოს! არ ეპატიოს!
არ ეპატიოს, ვის მამული უყვარს თავისი,
და სისხლის ნაცვლად მამულისთვის ცრემლი
ანთხიოს,
ვინც მომხვდურს თავი შეავრდომოს ვაიი და
ვიშით,
არ ეპატიოს!

არ ეპატიოს!

არ ეპატიოს!

.....

ვახტანგ ღლონტი

გაყვითლებული ფურცლებიდან

წელი – 1919

სანდრო მაისურაძე

საქართველოს თავისუფლების განმტკიცებამ და მისი დემოკრატიის გაძლიერების საქმემ ერთი ფასდაუდებელი მსხვერპლი შეიწირა.

ეს იყო სანდრო მაისურაძე, ქრისტეს. 19 ეკატერინოფელის ფრონტზე სომხებთან ბრძოლაში განგმირული.

უხვია და მდიდარი ჩვენი ქვეყანა, რომ ასე, ამრიგად ბუმბერაზ გმირებს წარმოშობს ხოლმე,

სანდრო მაისურაძე იყო ქარფელი, სოფელ დგვრისიდან, მამა მისი სოფლის მშრომელი გლეხი იყო, სასახელო გუთნის დედა.

სანდრო დაიბადა 1933 წ. პირველ დაწყებითი სწავლა მიიღო სოფლის სკოლაში, მაგრამ მამის გარდაცვალების გამო სკოლას მაღე თავი გაანება და თბილისში ზეინკალთან დადგა შეგირდად.

აქედან მთავარ სახელოსნოში შევიდა, სადაც სახალხო თეატრს დაუახლოვდა, თვით განვითარებას შეუდგა, მაღე მუშათა მოძრაობაში ჩაება და ერთ საუკეთესო შეგნებულ მებრძოლ მუშად შეიქმნა.

დიდი მონაწილეობა მიიღო 1906 წ. გაყაჩაღებულ წითელრაზმელებთან ბრძოლაში და სხვათა შორის, ერთი მთავარი ხელმძღვანელთაგანი იყო თბილისის თოფხანის აღების საქმეში.

უკანასკნელად ითვლებოდა სახალხო გვარდიის მთავარი შტაბის თავმჯდომარის ამხანაგად ყველა ფრონტზე მონაწილეობდა ანარქიის წინააღმდეგ ბრძოლაში. და სიკვდილიც ბორჩალოში პპოვა, მუხანათ მტერთან პირისპირ ბრძოლაში...

ციხე, გადასახლება, ციმბირი, აი მისი ხვედრი ძველი მთავრობის დროს. რევოლუციურმა ხანამ იგი პირველ რიგზე წამოაყენა და საქართველოს პარლამენტის წევრადაც იქმნა არჩეული, მაგრამ უბედურმა, ხოლო სასახელო სიკვდილმა მის პოლიტიკურ მოღვაწეობას ადრე მოუღო ბოლო...

სახელი მისი სამუდამოდ მოიხსენიება განთავისუფლებულ საქართველოს მიერ!

...ფა სხვანი...

(32სახალხო გვარდიელის ხსოვნას)

მაისის 26, დამონებულ საქართველოს განთავისუფლების ღღეა, ქრისტეშობისთვის 12, ახალგაზრდა საქართველოს საკუთარ ფეხზე დადგომის ნიშანი, ხოლო ქრისტეშობისთვის 24 – საქართველოს განმტკიცების თარიღი.

ამ ღღეს ჩვენი დედა ქალაქი თბილისი მიწას აბარებდა 32 გვარდიელს, თავის სასახელო სანდრო მაისურაძისთანა... იმ გვარდიელთ რომელნიც ქრისტეშობისთვის 19 ბორჩალოში გმირულად ბრძოლის დროს განიგმირნენ...,

ოჯრი საბმო სამარეს მივაბარეთ, რომ სამარადის ალმაცერი საქართველო თავაკკაფდეს, წელში გასწორდეს, და ასე იქნება: მსხვერპლი უქმად არ ჩაივლის. ვინ იყვნენ ეს მსხვერპლი? – "და სხვანი" უსახელონი, მაგრამ სამშობლოს გმირნი...,

სამგლოვიარო განცხადებებში რამდენიმე გვარიელის გვარი იყო ჩამოთვლილი, დანარჩენებს: ეწერათ: და სხვანი...

რკინისგზის სამლოცველოდან მათ გადმოსვენებას ზღვა ხალხი მოაწყდა... აქ იყო მთელი საქართველოს ღვიძლი შვილი, საქართველოს დემოკრატია. აქ იყო საქართველოს მთავრობა თავისი ჭაღარა ბელადი ნოე ჟორდანიათურ, აქ იყვნენ გერმანიისა და სხვათა წარმომადგენელნი, აუარებელი დროშები, უამრავი ხალხი...

გამოატარეს კუბოები. ყველაზე წინ გვარდიელთა ბელადი სანდრო მაისურაძე, მას მიაყოლეს მისივე გვარდიელები, კუბო კუბოს მისდევდა, ყველა კუბოს თავისი ჭირისუფალი მისტირის, ტირილი, გოდება, მოთქმა...

მერე ამათ, სულ უკან, ათი ფორმეტი კუბო გამოატარეს... მათი არც სახელი ჩანს, არც ჭირისუფალი... "ვინ არიან"?! კითხულობენ, მაგრამ მოპასუხე არავინაა... "და სხვათ", აი ვინ არიან ისინი, ეს ის სხვანია რომელთა შორისაც გაიღვიძა ძველ მამაპაპათა გმირულმა უანგარო სულმა და სამშობლოს სამსხვერპლზე მიიტანეს თავისი ნორჩი სიცოცხლე... მიიტანეს უდრტვინველად, როგორც ძველი ქართველი მოიქცეოდა!

და როდესაც ქართველ ერში მამა-პაპათა სული ასე გაიღვიძებს, მაშინ ამ ერის მომავალს ვერავინ დაჩრდილავს... ასეთ გმირთ დამტირებელი და მგლოვიარეც პპოვებს, – ეს მთელი ერია, საქართველო... სწორედ ამ ღღეს, როდესაც ამ უსახელო, უჭირისუფლო გვარიელთა კუბოები გამოატარეს, ხალხის მწკრივში ერთი შავად ჩაცმული ახალგაზრდა ქალი პსტიროდა, მწარედ სტიროდა და ღაწვებზე ცრემლი ღაპაღუპით სდიოდა და მე მაშინვე წარმომიდგა ახალგაზრდა ძალით მოსილი საქართველო, რომელიც თავის განწირულ შვილებს დასტირის...

იძინეთ მშვიდად მამულიშვილნო, დემოკრატიის ღირსეულნო დარაჯნო, თქვენის გმირულის სიკვდილით სამშობლოს სიცოცხლეს აცილკოვნენთ და განა სამშობლო დაგივიწყებთ?..

არასოდეს!..

დიდება თქვენდა, მამულის სასახელო შვილნო!... თუმცა სახელნი თქვენი არ ვუწყით, მაგრამ საქმენი თქვენი ნათელგყოფენ, უკვდავებით განისვენეთ!

იოსებ არმაგანელი

გზა! გზა მიეცით, მოდის ის, დალოცვილი!..

ამ რამდენიმე დღის წინ, უჩვეულო ამანათი გადმომცეს, ორ მოზრდილ კონვერტში, ნორჩ მამულიშვილთა მომართვა და ნახატები აღმოვაჩინე.

ქალაქ თბილისის 47-ე საშვალო სკოლის, მე-4 კლასის მოსწავლეებს, სრულიად დამოუკიდებლად, თავიანთი ინიციატივით დაუარსებიათ 26-მაისის სახელობის ბავშვთა პატრიოტული საზოგადოება, რომელიც მოქმედებს და ძალიან ბევრ სასიკეთო საქმესაც სჩადის თავიანთ სკოლაში.

მომართვაში პატარები გვისურვებენ თავისუფალი საქართველოსთვის წარმოებულ ბრძოლაში დიდ წარმატებას და გვპირდებიან: როგორც კი წამოვიზრდებით, თქვენს საქმეს სახელოვნად გავაგრძელებთო!

ბარაქალა თქვენ ჩემო პატარა მეგობრებო! ბარაქალა თქვენს მშობლებსა და მასწავლებლებს, ასეთ კარგებად რომ გზრდიან!

გისურვებთ წარმატებას სწავლასა და ცხოვრებაში, გახსოვდეთ! – თავისუფალი საქართველო უკვე ახლოა და მას ნასწავლი, განათლებული შვილებისა ჭირდება.

ბედნიერ გზას გისურვებთ, მაღალი ღმერთი იყოს თქვენი მფარველი-ამინ!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის –
სამხედრო საბჭოს სახელით –
–ელგუჯა წიკლაური

ხმა მღალადგლისა ანუ მეძავი ულაზნოი...

"პატივცემულო რედაქციავ" ასე იწყება წერილი, რომელიც 1989 წლის 6-დეკემბერს გამოაქვეყნა გაზეთმა "სახალხო განათლებამ"

წერილს ვინმე (ღმერთმა დაგვიფაროს) "ქართველი მანდილსანი" – "აწერს ხელს"

"ახლა პლურალიზმის ხანაა და გთხოვთ, ეს სტატია გამოიტანოთ საზოგადოებრივი აზრის სამსჯავროზე,"-ო! თურმე თუ პლურალიზმია მაშინ ყველა მეძავს, ან სული მეძავს, იმის უფლება მოუპოვებია, რომ ერს თავისი გახრწნილობა უქადაგოს?!

არა უცნობო ლიაო, პლურალიზმი დემოკრატიის ღირსი შვილია, დემოკრატია კი მაღალ ზნეობაზეა დაფუძნებული, ხოლო ის რაც თქვენ "ვიდეოებში" გინახიათ ის დემოკრატიის სანაგვეა და მეტი არაფერი.

ეს ქალბატონი არც მეტს არც ნაკლებს, პარტნიორთა ღიმ შერჩევითობას გვთავაზობს, მისი თქმით ქალი და კაცი უნდა შეიყაროს და იქამდე არჩიონ ერთმანეთი მანამდე ზუსტად არ მოერგებიან ერთურთს, თუ მაინც შეგეშალათ, არც ეგაა დიდი უბედურობა, შეგიძლია ყველაფერი თავიდან დაიწყო!

მისი აზრით, თურმე ქართველი ერის დემოგრაფიული კრიზისიც იმიტომაა, რომ ქართველი ქალი ასეთ "არჩევნებში" მონაწილეობას არ ღებულობს – როგორ მოგწონთ? აი მოუსმინეთ: "მე თამამად ვიტყვი: ჩვენი საზოგადოების არაადამიანურობამ ჩაკლა ქართველ ქალში ქალი და დედა, და ურთულესი დემოგრაფიული სიტუაციაც მან წარმოშვა"-ო თურმე ამ პირველნებს თავის დროზე რომ არ მიეცა საშვალება ემრთა, ამაში საზოგადოება ყოფილა დამნაშავე (ისიც საკითხავია მიეცა თუ არ მიეცა) "გარდა ამისა, მე არ ვამჩკიფებ, რომ მაინც და მაინც უკანონო შვილებია სასურველი, მე მხოლოდ გამოსავალს ვეძებ."-ო ამბობს იტორი და გამოსავალს ალვირახსნილობაში პულობს.

"მე მინდა ეკითხო მათ: განა მართებულია, რომ მეგობნას ოცი წლის მერე მაინც მოსთხოვო ის, რაც ბუნებრივია თხუთმეტი-თექვსმეტი წლის ასაკში? ქართველი მამაკაცის ფსიქოლოგია ისეა მოწყობილი, რომ იგი, თუ ქალიშვილი არ იქნება, ოცდაათ წელს გადაცილებულ ქალსაც კი არ მოიყვანს ცოლად, არ მოიყვანს რომც უყვარდეს"-ო, კეთილი და პატიოსანი, ხოდა იქნებ ჯობია სხვა გამოსავალ ვიპოვოთ, დიახ ვიპოვოთ, რამეთუ ჩვენ იგი უბრალოდ დაკარგული, მივიწყებული გვაქვს – მაგალითად გავაუქმოთ წლევანების "ცენზი" შესაძლებელთათვის, მივბაძოთ ჩვენს მამა-პაპას? – არა სტატიის ავტორს სხვა გზა ურჩევნია, საქონელივით მიი-მოვდინარო!

უბედურება ისაა რომ ამ "ქართველ მანდილსანს" "ბაბარ-შვილიც ყოლია (ვაი მის ქმარს!) ისა შვილს გაუზრდის საზოგადოებას ასეთი დედა? – წარმომიდგენია.

ისე, ქალიშვილი თუ მაგ რწმენით გაზარდეთ, ...

"ვიცი... საზოგადოების ნახევარზე მეტი მიწოდებს ამორალურ ქალს, მე კი მშვიდად ვარ, რადგან მჯერა ჩემი სიმართლის და მოვუწოდებ პროგრესულად მოაზროვნე ადამიანებს, შევქმნათ მორალური საფუძველი ქალიშვილობის ინსტიტუტის გასაუქმებლად"-ო.

და ბოლოს "პონორარი გადაირიცხოს დემოგრაფიული საზოგადოების ფონდში" – ეს სხვა რომ არ იყოს რა დაცინვასა ჰგავს, განა კი სხვაგვარად შეძლებდა ის მოქცევას? რა მისამართი დააწერა თავის წერილს თუ გვარი და სახელი დაგვისახელა?

სასაცილოა სატირალი რომ არ იყოს ეს სტატია რადგან ერის სულიერი ხრწნის პირდაპირი ნიშანია საქართველოს დემოგრაფიული მდგომარეობა რომ საგანგაშოა ამაში ორი აზრი არ არსებობს და თუ ერმა დროზე არ მიხედა ცუდად წაგვივა საქმე.

ამ გზაზე ბევრი და დიდი პრობლემებია გადასაწყვეტი, ესაა ეკონომიური ფაქტორი, საბინაო პრობლემა, და ვინ მოსთვლის კიდევ რა, მაგრამ არის ჩემის აზრით გზა ამ პრობლემის, თუ არა გადასავრელად, ყოველ შემთხვევაში მდგომარეობის გასაუმჯობესებლად რომ მაინც გამოდგება.

პირველ რიგში როგორც უკვე მოგახსენეთ საჭიროა იმ ავადსახსენები ცენზის (18-წლის ასაკი) გაუქმება.

2-საჭიროა მთელი კანონიერებით აღსდგეს ჯვარის დაწერისინსტიტუტი და თუ მაინცდა მაინც საჭიროა სახელმწიფო რეგისტრაცია, ეს უნდა ხდებოდეს მარტივად უბრალო შეტყობინების ნიადაგზე, თუნდაც საპასპორტო მაგიდის მიერ.

3-საჭიროა გაუქმდეს შერეული სასწავლო დაწესებულებები და სკოლამდელი დაწესებულებები, რადგან ხანგრძლივი ურთიერთობის განმავლობაში მდედრობითი სქესი თავის სტერეოტიპს გამოიმუშავებს მამრების მიმართ და მამრები კი მდედრების მიმართ, იკარგება ცნობისწადილი, სულ უფრო ნაკლებ ამაღლებული ხდება სხეული და ასე შემდეგ, ამიტომ ამ ფსიქოლოგიურ ფაქტორს მხოლოდ გოგონათა ერთის მხრივ და ვაჟთა მეორეს მხრივ სასწავლებლების გახსნა თუ გადაჭრის.

და მეოთხე საჭიროა კანონი რომელიც მარადაც და დაიცავს მარტხელი დედას და ამოუღებელ მას გვერდში, როგორც ეკონომიურად ისე მორალურად.

ამ საკითხში კარგი გამოცდილება აქვთ ფრანგებს, ვიცი შემეკამათებით ფრანგებს ბევრი რამ ააქვთ კარგი მაგრამ შესაბამისი ეკონომიკაც ააქვთო – გეთანხმებით, მაგრამ უნდა გავიჭიროთ სხვა გზა არა გვაქვს, ერის ყოფნა არ ყოფნის საკითხი მართლაც საფრთხეშია და თუ დროზე არ მივხედეთ ამისთანა "ქართველი მანდილსნები"-ღა შეგვრჩება ხელში.

ჩემის აზრით კარგი წამოწყებაა მაჭანკლობის ინსტიტუტის აღდგენა, ოლონდ, ეს უნდა რაც შეიძლება ფარულად უნდა გაიშალოს, მხოლოდ მაშინ ექნება მას საგრძნობი ეფექტი.

ერთ ხანს კარგი საქმე აკეთა ზაქარია ფალიაშვილის ოპერისა და ბალეტის კოლექტივმა, სამწუხაროდ შეწყდა, რატომ არ ვიცი.

ისე ქართველ შევარდენთა ღეგიონსაც შეეძლო ამ მხრივ ერის სამსახური, მაგრამ გოგონები თავს გვარიდებენ, არადა რამდენი დასაჭორწინებელია ჩვენს რიგებში, თანაც სულ დარჩეული ვაჟკაცები, რომ იტყვიან მოდი და აირჩიე!

იჩქარეთ გოგონებო თორემ მერე გვიანღა იქნება და ჩვენ არ დაგვაბრალოთ!

გეღეთ!

ვაჟა სიხარულიძე

ერის სულიერი გაჯანსაღების შრომაზე!

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის ძირითადი ამოცანა ეროვნული არმიის შექმნა განვითარებაა, მაგრამ საზოგადოება ზრუნავს აგრეთვე ქართველი ერის ფიზიკურ, სულიერ, დემოგრაფიულ და ეკონომიური მდგომარეობის გაჯანსაღებაზე.

ამ მიზნით ეხება ხანს ქართველ შევარდენთა ღეგიონის სახსრებითა და საშვალებებით გამოიცა:

ალალ ალმაცა
უფლისა ჩვენისა
იესო ქრისტესი

გფარავდეთ მისი მადლი – ამინ!
წიგნში შესულია ბაეს, ბარკოს, ლუკას და იოანეს სახარებები, მოციქულთა საქმეები, მოციქულთა წერილები, და იოანეს გამოცხადება.

აგრეთვე ქართველ შევარდენთა ღეგიონის მიერ გამოცემული იქნა ნორჩი მკითხველისათვის –

პირველ – ფაფუკებიანი ფაჩიგება
სპეციალ სკოლის სწავლებაზე

წიგნი შედგენილია არქიმანდრიტ ნესტორ (ყუბანეიშვილის) "მიერ "სახალხო სკოლებისათვის"

ბოლო მეოთხმეტე გამოცემა გამოიცა 1915 წ. ქალაქ ქუთაისში. – ჩვენი გამოცემა მე-15-ა

ქართველ შევარდენთა ღეგიონის –
სამხედრო საბჭო